

TÁRCA

Zorkóczy Zenóbia

A székely katonanép

A székelyekről szeretnék írni, most, 2020 májusának elején.

Ugye azt mindenki tudja, hogy karantén van, de a székelyeknél még ez is sajtóságos.

Úgy pár hétig megszeppentünk, mert nem tudtuk, mit kezdjünk az új helyzettel, az ordonáncákkal, a kijáró cédulákkal, mert ilyet még nem ettünk. Talán még sosem nyomtak le a történelem folyamán a torkunkon ilyen dicstelen dolgot. Mert a székely, ha baj van, magától is tudja, hogy meg kell húznia magát, nem hülyéskedik, behúzza a csápjait, s fülel, várja, amíg elül a baj. Csak utána merészkedik ki a barlangjából.

Most is figyeltünk, tapogatóztunk egy ideig, de aztán kikucskáltunk a házból. Láttuk, hogy kint a madarak csiripelnek, a gólyák is megérkeztek, a fű meg szépen zöldell, a nap süt, és semmi jele nincs Isten haragjának. Na, gondoltuk: ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Elkezdtünk kimerészkedni először csak a kertbe, s ott jól kidolgoztuk magunkat.

Aztán felhívtuk a szomszédasszonyt, hogy még él-e, s mikor megtudtuk, hogy neki sincs semmi baja, és még retke is van a melegágyból, nyomtattunk egy olyan cédulát, amivel a boltba megyünk. A szomszédasszony jó közel lakott a bolthoz. Elmentünk az üzletig, ott ügyesen körbenéztünk, s hogyha nem láttunk rendőrt, uszgyi, gyorsan besirültünk hozzá.

A kománé olyan boldog lett, hogy végre láthatott, örömeiben az összes retkét nekem akarta adni. Mondom, hohó, ez így nem lesz jó, mert akkor holnap nem lesz, amiért jöjjenek. Adjon inkább egy kötegecskével, s akkor másnap is jövök az aznapi adagért. Így

jöhetnek mindennap is, hisz enni kell, ezt még egy államelnök is tudhatja!

Azt is kitaláltuk a jófajta szomszédasszonnyal, hogy neki meg csemetéket kell ültetnie ilyen válságos időkben. Erre én felajánlottam neki a kertemből párat, a meggytagoncok közül. Nagyon megörült, hogy végre talált komoly okot, hogy ő is jöhessen hozzám. Közben naponta szaporodtak a vendégek, mert kiderült, hogy minden szomszédasszonynak van valami fölöslege. És ha nem volt, csinált. Egyik tojást hozott, másik tejet vagy sajtot, a harmadik palántát. Ezek mind stratégiai, érthetőbben fogalmazva létfontosságú élelmiszerek egy falusi számára.

A tegnapi csúcás az volt, hogy ez a jófajta kománé kitalálta, hogy nincs kürtős a faluban. És hát székely ember kürtőskalács nélkül nem élhet! Így válsághelyzetet hirdetett a falu asszonyai körében a csepűtelefonon keresztül, és jó páran beálltak önkéntesnek, hogy a falu becsületét megmenthessék.

Míg a főúton parádézna a rendőrök, a frissen taposott ösvényen a helybeliek rendesen flasztereznek. Így végül is mindenki találkozhatott mindenkivel, persze két méter távolságban, mert a székely nagyon fegyelmezett, elvégre katonanép.

Akármilyen szelek is fújtak a történelemben, faluhelyen az emberek egymásra voltak utalva, s ez most sincs másképp.